

DZIENNIK BYDGOSKI

Wychodzi codziennie z wyjątkiem niedziel i świąt.

Drukiem i nakładem „Drukarni Bydgoskiej” Spółki Akc.

PRENUMERATA

w ekspedycji i agenturach w Bydgoszczy z dodatkiem tygodniowym „SPORT POMORSKI” wynosi kwartalnie 8.25 zł., na pocztach przez listowego w dom 9.33 zł. — Miesięcznie 2.75 zł., przez listowego w dom 3.11 zł., pod opaską w Polsce 5.00 zł., do Francji i Ameryki 7.50 zł., do Gdańska 4.00 guldery, do Niemiec 4.00 marki. — W razie przeszkód w zakładzie, spowodowanych wyższą siłą, strajków lub t. p., wydawnictwo nie odpowiada za dostarczenie pisma, a prenumeratorzy nie mają prawa do odszkodowania. Redaktor przyjmuje od godz. 11—12 w południe oraz od godz. 5—6 po południu. Rękopisów Red nie zwraca. — Redaktor odpowiedzialny Henryk Ryszewski Ekspedycja (centrala: Poznańska 30 — filja: Dworcowa 2) otwarta od godz. 8 rano do godz. 6 wieczorem bez przerwy.

Adres
redakcji i administracji
ulica Poznańska 30.

OGŁOSZENIA

20 groszy od wiersza milim., szerokości 36 milim. Za reklamy od milim. na stronie przed ogłoszeniami 72 milim. 50 groszy, w tekście na drugiej lub dalszych stronach 75 groszy, na 1-ej stronie 1 złoty. Drobne ogłoszenia słowo tytułowe 20 gr., każde dalsze 10 groszy; dla poszukujących pracy 20% zniżki. Przy częstem powtarzaniu udziela się rabatu. Przy konkursach i dochodzeniach sądowych wszelkie rabaty upadają. — Ogłoszenia zagraniczne 100% nadwyżki. — Ogłoszenia skomplikowane 20% nadwyżki. — Za terminowy druk i przepisane miejsce ogłoszenia Administracja nie odpowiada.

Miejscem płatności i prawem dla wszelkich sporów sądowych jest Bydgoszcz. Konta bankowe: Bank Bydgoski T. A. - Bank Ludowy - Bank M. Stadhagen T. A. Konto czekowe: P. K. O. nr. 203713 Poznań.

Telefon administracji 315. — Tel. filji 1299

Telefon naczelnego redaktora nr. 316.

Telefon redakcji 326.

Numer 172.

BYDGOSZCZ, piątek dnia 30 lipca 1926 roku.

Rok XX.

DR. RADLIŃSKI.

Jak łagodzić przeciwieństwa klasowe.

VI.

Zagadnienie organizacji politycznej mieszczaństwa polskiego.

Najtrudniejszym zagadnieniem do rozwiązania jest organizacja mieszczaństwa polskiego. W żadnej warstwie społecznej tyle się nie dyskutuje, tyle się nie radzi nad organizacją jak w mieszczaństwie, a żadna nie jest tak rozbita, jak właśnie stan średni, mieszczaństwo. Mielśmy posłów mieszczańskich, mieliśmy stronnictwo mieszczańskie, istniała prasa mieszczańska, organizacje mieszczańskie, były zjazdy mieszczańskie, a rezultatem tego wszystkiego — kompletne bankructwo mieszczańskiej organizacji. Doszło nawet do tego, że dziś mieszczaństwo wstydzi się nawet własnej nazwy i występuje wstydliwie pod nazwą „obywatelską” lub „stanu średniego”. Czemże tłumaczyć to unicestwienie samobójcze w polityce własnego jestestwa?

Mieszczaństwo w Polsce było zawsze warstwą anemiczną dla tego, że się w większej części z obcych składało żywołów i dziś jest nie inaczej. Jeżeli przeszło 30% ludności zamieszkuje obecnie w miastach naszych t. zn. niespełna 9 milionów głów, a w tem jest około 3 1/4 milionów żydów, parę set tysięcy Niemców i tyleż Rusinów, tedy dziś najwyżej 4 do 5 milionów Polaków mieszka w miastach. Na te 5 milionów Polaków wypadnie na stan robotniczy około 2 miliony, na drobny mieszczaństwo, drobnny handel i rękodzieło również 2 miliony, niecały milion na wielki przemysł, wielki handel; na świat urzędniczy i wolne zawody jak inteligencja, lekarze, adwokaci, inżynierowie itd. Ponieważ każdy z tych zawodów ma odrębne cele, interesa i ambicje, nie dziw, że wszystkie stronnictwa mają w mieszkańcach miast swoich zwolenników, a więc komuniści, socjaliści, enperowcy, chadeki, endeki, a nawet i chrześcijańsko-narodowi. Wszyscy korzystają z rozbitych głosów mieszczańskich, ale żadne stronnictwo nie bierze interesów mieszczańskich tak w obronę, jakby należało i jakby interesa miast tego wymagały, a nawet w interesie państwa i narodu było pożądanem. Dzieki temu lekceważeniu interesów miejskich ze strony czynników politycznych płaci dziś 30% mieszkańców z miast około 70% wszystkich podatków.

Ponieważ nikt w Sejmie na serjo nie broni interesów miejskich tak jak to czynią posłowie, reprezentujący interesy klasowe, czy robotników czy wielkich czy małych rolników, przeto i nawet taki podatek majątkowy, początkowo sprawiedliwie rozłożony, zmieniano na niekorzyść miast. Gniecie więc ten podatek majątkowy i dochodowy wielki przemysł i wielki handel; podatek obrotowy kupiectwo i rękodzielnictwo, urzędnikom nietylko obniża się pensje, ale nakłada się podatki dochodowe emerytalne dodatki nakłada się nawet na emerytów i podatki mieszkaniowe komunalne uszczęśliwiają wszystkich, wszystkich niemal opłaty do kas chorych, a z powodu kryzysu ekonomicznego

W Kremlu panuje niezwykle trwożny nastrój.

Wykryto spisek przeciw dygnitarzom sowieckim.

W uzupełnieniu wiadomości o wykryciu wśród działaczy opozycji komunistycznej antyrządowego spisku donoszą z Moskwy:

Fakt istnienia tego spisku nie ulega żadnej wątpliwości, chociaż nazwiska ujętych prowodyrów nie są jeszcze ustalone. Cała sprawa otoczona jest jaknajściślej tajemnicą. Stwierdzono, że na początku ubiegłego miesiąca nastąpiło połączenie się wszystkich odłamów opozycji obu skrzydeł, prawego i lewego, przyczem wszystkich opozycjonistów łączyła głównie nienawiść do Stalina. Celem spisku było nie obalenie rządu moskiewskiego jak doniesiono, ale usunięcie przemocą obecnych kierowników „Polit-Biura” oraz zmiana dotychczasowego kierunku polityki tej instytucji. W jednym ze zgromadzeń, urządzonych przez spiskowców brało udział przeszło 100 wybitnych dygnitarzy wojskowych i cywilnych, a wśród nich też kilku szpiegów i prowokatorów, nadesłanych przez „Polit-Biuro”. Oczywiście, że ci ostatni natychmiast poinformowali „Polit-Biuro” o przebiegu zgromadzenia oraz

przedstawili szczegółowy wykaz uczestników spisku. Stało się to jeszcze na 3 dni przed śmiercią Dzierżyńskiego. Po wygłoszeniu sprawozdania przez agentów na tajnym posiedzeniu Czeka zabrał głos Dzierżyński, który wedle późniejszego oświadczenia Rykowa nigdy w życiu jeszcze nie wygłosił tak gwałtownej mowy. Między innymi miał on powiedzieć, że obecna wewnętrzna sytuacja Sowietów doprowadzi cały ustrój sowiecki do zagłady i żądał natychmiastowego usunięcia wszystkich zdrajców. Większość uczestników posiedzenia przyłączyła się do zdania Dzierżyńskiego. Usuwanie takie już się rozpoczęło.

W Kremlu panuje niezwykle trwożny nastrój. Kamieniew, wróciwszy z urlopu nie objął stanowiska komisarza handlowego i w imieniu całej opozycji zażądał zwołania nadzwyczajnej konferencji przedstawicieli wszystkich organizacji całego związku sowieckiego. „Polit-Biuro” odmówiło, oświadczając, że sytuacja kraju wymaga spokojnej i twórczej pracy i nie pozwala na rozpoczęcie kampanii wyborczej.

Bolszewicy obawiają się unji polsko-litewskiej.

Berlin, 28. 7. (PAT). Moskiewski korespondent Hamburger Fremdenblatt donosi, że Izwiestia w korespondencji z Warszawy cytują cały szereg oświadczeń polityków polskich, którzy propagują myśl unji z Litwą, ponieważ Polska nie może pozwolić na germanizację Litwy. Niemcy zaś zyskują ciągle nowe

wplywy w Kownie. Połączenie Polski z Litwą stanowiłoby klin między Niemcami a Rosją sowiecką. Przy tej sposobności podkreśla korespondent Izwiestji, że konflikt między Polską a Litwą uważałaby Rosja za naruszenie sfery swoich interesów.

Widmo wojny domowej w Meksyku.

Coraz gorsze wybryki rządu meksykańskiego. — Za list pasterski postępowanie karne.

Meksyk (AW). Przeciw biskupom, którzy podpisali ostatni list pasterski w sprawie zawieszenia nabożeństw od 1-go sierpnia wdrożono postępowanie karne. Rząd twierdzi, że list ten zawiera ekskomunikę Prezydenta Republiki Callesa.

W mieście Tguas Callintes wzburzeni katolicy zlineczowali burmistrza z powodu zaarrestowania jednego z księży rzekomo za wykroczenie przeciw ustawie kościelnej. Według innej wersji burmistrz ów miał zastrzelić księdza

katolickiego. Tłum wymordował rodzinę burmistrza.

Ludność staje po stronie księży. Cały Meksyk znajduje się w ogromnym naprężeniu nerwów. Należy się liczyć z możliwością wojny domowej.

W odpowiedzi na deklarację duchowieństwa katolickiego o zaprzestaniu sprawowania czynności kościelnych rząd zamierza przebudować kościoły na biblioteki i szkoły a obrazy kosztowności i dzieła sztuki znajdujące się w kościołach mają znaleźć pomieszczenie w muzeum narodowym.

go, robotnika gnębi bezrobocie. Dlatego przychodzi etatyzm monopolowy, gnębiący prywatną przedsiębiorczość, a przede wszystkim drożyzna i inflacja. Pod obuchem tych klęsk dopiero obudził się pewien odruch wśród sfer przemysłowo-handlowych celem obrony interesów miejskich przez organizację gospodarczą „średniego stanu”. Czy jednak ta organizacja, orędowana przez organa chrześcijańsko-narodowe wielkich agrariuszy, stanie się lekarstwem na wszelkie dolegliwości mieszczańskie, wątpić należy. Szerokie warstwy drob-

nomieszczańskie czekają na hasło organizacji politycznej, celem skuteczniejszej obrony interesów miejskich.

Nie dało drobnemu mieszczaństwu należytej opieki bankrutujące stronnictwo Chrześcijańsko-Narodowe, przybierające obecnie barwę monarchiczną. Zniechęcona jest po miastach naszych Narodowa Demokracja tak dalece, że przy wyborach miejskich nie odważyła się nawet wystąpić pod własną firmą. N. P. R. ma biedę utrzymywać świat robotniczy pod swoim sztandarem, szarpia go bowiem P. P. Sy i komu-

niści. O samodzielnej organizacji politycznej mieszczaństwa przy dzisiejszej ustawie wyborczej nie ma co myśleć. Aczkolwiek bowiem w naszej Wielkopolsce mieszka w miastach około 47% ludności, a na Pomorzu 50%, to jednak różniczkowana ludność miejska pod własnym sztandarem nawet w Wielkopolsce małe ma widoki powodzenia.

Zatem dla mieszczaństwa polskiego w b. zaborze pruskim zostaje tylko jedna organizacja, która daje mieszczaństwu pewną rękojmię, że stanie się przedstawicielem i obrońcą słuszych interesów mieszczańskich: Chrześcijańska Demokracja. Jest bowiem demokracją szczerą i niemaskowaną, nie jest stronnictwem klasowym, które jednostronnie broni tylko jednej warstwy ze szkodą drugim. Opiera swój program na katolickiej etyce i chrześcijańskiej sprawiedliwości. W przeciwieństwie do triumfującego dziś obozu socjalistyczno-liberalno-masońskiego. Chrześcijańska Demokracja reprezentuje katolicko-narodowy pogląd na życie i dlatego w obronie zagrożonych zasad katolickich, które jedynie stanowią zdrowy fundament przy budowie państwa polskiego, skupić powinna wszystkie żywioły szczerze narodowe, szczerze katolickie, szczerze demokratyczne i stać się godzącym przeciwieństwem klasowe, czy polityczne umiarkowanemu centrum narodowemu.

W myśl wzniosłych encyklik Leona XIII i Piusa X o demokracji chrześcijańskiej każdy wierzący katolik winien dziś stanąć na gruncie tej demokracji chrześcijańskiej. Zwłaszcza my wielkopolscy, pomorscy i śląscy potomkowie bohaterów walki kulturowej z czasów Bismarcka wysoko trzymać winniśmy sztandar Chrystusowy, winniśmy kamień węgielny zasady katolickiej, który triumfujące dziś żywioły radykalno-lewicowe z pogardą odrzucają, podnieść i uczynić go węzłem politycznym, społecznym i gospodarczym a zwłaszcza religijno-moralnym odrodzenia Polski. Nolite tomere, wierni katolicy—Polacy.

Nie w gorszych opalach byli niejednokrotnie słudzy Chrystusa w różnych czasach i różnych krajach świata — i zwyciężyli.

I my, w tym tylko znaku zwyciężymy, tylko twardo pod tym znakiem stać trza i twardo — niestrudzenie walczyć i pracować! Trza uderzyć w czynów katolickich stał.

Wobec gwałtów i orgji obozu antychrystusowego skupmy się wszyscy, kto w Boga wierzy, i w przyszłość Polski nie wątpi, w jeden wielki obóz katolicko-narodowy, stworzmy tu na kresach zachodnich na razie, a następnie w całej Polsce wielki blok chrześcijańsko-demokratyczno-narodowy w obronie zachodnio-europejskiej kultury i prawowładności, w obronie zasad katolicko-narodowych, od robotnika począwszy a kończąc na szczytach społecznych. Nie zlamala nas nawała germańska i Bismarck, nie zlamie burza socjalistyczno-masońska, burza wschodnioeuropejskich mętów i fermentów.

Do pracy, do czynu. Przy nas a ręczę — zwycięstwo!

Polski naród mimo propagandy przewrotowej w większości swej jest w gruncie rzeczy przecież polsko-katolickim narodem.

„Polska dziś a jutro”.

Studjum polityczne.

Napisał Gustaw Olechowski.

(Stan urzędniczy. — Szkoły. — Gospodarstwo narodowe. — Prasa. — Opinia o Polsce. — Siły wrogie. — Komunizm.)

II.

Na następnych kartach swego bardzo interesującego studjum politycznego mówi autor o stanie urzędniczym, wychodząc z założenia, że w historii Polski biurokracji nie było nigdy. Zdaniem p. Gustawa Olechowskiego, wyższego urzędnika, radcy ministerjalnego, biurokracji niema w Polsce i teraz, (z tem się nie zgadzamy. Red.) nawet nigdy to Polsce nie grozi, bo Polacy nie są narodem, któryby tolerował przewagę jakiegokolwiek klasy społecznej. — Bardzo oryginalnie tłumaczy autor w pracy swojej znaczenie samego wyrazu „urzędnik państwowy”. Zaznaczając, że wyrazu tego od chwili odrodzenia politycznego Polski u nas nadużyto, autor wyjaśnia, że urzędnikiem państwowym we właściwym znaczeniu tego wyrazu jest tylko taki pracownik, który ma egzekutywę i jest tem samem częścią istotnej władzy nad obywatelami. „Urzędnikiem państwowym jest tylko funkcjonariusz rządu jako władzy wykonawczej, a więc nigdy ten, który pracuje w przedsiębiorstwach przez państwo eksploatowanych, dlatego tylko, że brak na nie bądź prywatnych kapitałów, bądź organizacji”. — Urzędnikami więc w myśl tej teorii są funkcjonariusze ministerstw spraw wewnętrznych, zagranicznych, wojskowych, skarbu, sprawiedliwości, pracy i opieki społecznej, innych ministerstw zaś tylko w dziedzinie prawodawczej. Przy takim pojmowaniu rzeczy okaże się, że w Polsce niema więcej nad dziesiątą część ciągle podkreślanej liczby 400 tysięcy urzędników państwowych. — Urzędnik z natury swej powinien być ponadpartijny, walka jego o polepszenie bytu za pomocą zmowy jest wyłączone, urzędnik bowiem jako stróż prawa iładu nie może działać wbrew samej istocie swojej. Z tego powodu uposażenie urzędnika winno odpowiadać jego kulturalnym potrzebom i honorowi państwa.

W kwestji szkolnej rzucił autor za włoskim pisarzem Massimo d'Azeglio zasadniczą tezę: „Państwo polskie zostało zbudowane, trzeba teraz wychować Polaków”. — Właśnie wychować raczej, niż wykształcić, bo obok wielkich wrodzonych zdolności braku formowania charakteru są u nas olbrzymie i to decyduje o słabej niezmiernie wydajności polskiej pracy szerokich warstw narodu. Nasza narodowa racja stanu wymaga, byśmy w dwa, a trzy pokolenia przerobili swój charakter. W przenoszeniu myśli na czyn jesteśmy słabi a w uporządkowaniu życia jesteśmy bardzo w tyle za Europą.

Najgorzej jest u nas z poczuciem prawa, które przecież jest wynikiem formowania charakteru. „Już wojna nas nauczyła, że zwycięża charakter, wojna była grą dusz ludzkich, grą różnych potęg charakteru”.

Z legend polskich.

Polska jest krajem konstytucyjnym.

W Polsce za wiele mamy typów refleksyjnych a za mało aktywnych. Jakie szkoły, takie społeczeństwo, taki rząd. Wszystko, co było wielkiem w narodzie, było wynikiem wychowawczych zabiegów i reform. Polska będzie taka, jaką ją ulepią ludzie, ale jacy będą ludzie, to już jest pierwsza kwestja, którą musi rozwiązać polska szkoła.

Autor przestrzega przed nadmiernie fortyfikowaniem w Polsce wykształceniem ogólnem kosztem wykształcenia technicznego i oświadcza się za równym stosunkiem

wszechnic w kraju, zwalczając obecny stosunek wyższych uczelni, wśród których na 6 wszechnic mamy tylko dwie politechniki. Aczkolwiek każdy rok przynosi poprawę w naszym gospodarstwie narodowym, to jednak polityka nasza gospodarcza oparta jest nadal na błędnych podstawach. Głównymi jej wadami to niezrozumiała obawa Sejmu przed podatkami, (podatków mamy aż nadto. Red.) zbytnia interwencja rządu w życie gospodarcze i źle zrozumiana oszczędność.

Oszczędność rozumiana jest w Polsce bardzo opacznie, jako odkładanie pieniędzy. Taka oszczędność jest cnotą prywatną, natomiast w życiu państwowem oszczędność rozumiana jako wstrzymywanie się od wydatków produkcyjnych jest prostą drogą do powolnej śmierci. —

„Nie oszczędzanie, lecz jak najintensywniejsze wydatkowanie na cele inwestycyjne, wzmacniające siły twórcze państwa, oto co powinno być od początku naszym hasłem polityki gospodarczej”. — Prasa jest widomym znakiem kultury. Szczególnie dziennik jest lekturą epoki. Dlatego prasa powinna wziąć sobie za dewizę pisać zawsze prawdę. Słowo drukowane jest synonimem prawdy. Prasa, stojąc wyżej od mas, nie jest ich odbiciem, lecz ich faktycznym kierownikiem. — Dziennik jest instytucją opinii publicznej, jest niezmiernie doniosłą bronią w polityce wewnętrznej i zagranicznej.

Narody nas nie znają i o Polsce kursuje w świecie zgoła fałszywa opinja. Zagranica nie zna naszego narodowego charakteru zupełnie, ceniąc w nas jedynie patriotyzm, nazwany przez obcych polskim imperializmem. Leży więc w interesie naszej Ojczyzny prowadzić zagranicą o kraju naszym własną energiczną propagandę. Nie o reklamowanie się Polski chodzi tu autorowi, lecz o słuszną i stanowczą obronę własną naszych słusnych spraw. Z zagadnień społecznych najgruntowniej uchwycił i omówił p. Olechowski w tej pracy swojej działanie sił wrogich Polsce i jej istnieniu politycznemu, z pośród których za czynnik międzynarodowy, odrodzonej Polsce najgroźniejszy uważa autor słusnie komunizm. —

Komunizm to w ścisłym rozumieniu marksizmu, czyli cała ideologia ruchu społecznego, dążącego drogą rewolucji do zupełnej zmiany organizacji społecznej. Ale komunizm, jak to widzimy obecnie na Rosji, niesie zupełny rozkład i zanik życia gospodarczego i moralnego, komunizm to ostatni stopień upadku człowieka, to nie postęp, lecz najczarniejsza reakcja. Nadmiernej gloryfikacji pracy fizycznej należy przeciwstawić pracę ducha, bez którego nie byłoby ani lokomotywy, ani warsztatu tkackiego, ani elektryczności, nic z tego wszystkiego, co stanowi najwyższe dobro materialnej cywilizacji świata. — Polski uczony, Erazm Majewski, dowiódł, że wszystkie bogactwa świata zawdzięczamy jedynie pracy ducha. W istocie niema konfliktu między kapitałem a pracą, bo jedno bez drugiego żyć nie może.

Zupełnym absurdem jest dążenie komuny do równości, choćby tylko gospodarczej, bo równość nie istnieje ani w naturze, ani w życiu, zrównanie gospodarcze zabiłoby wszelką energję, inicjatywę w pracy i samą pracę.

„Równość jest abstrakcją i istnieje tylko w matematyce, tj. w nauce abstrakcyjnej”. — Komunizm to przedewszystkiem walka z ideałami chrześcijańskimi. — Autor nie wierzy w możliwość zapanowania, względnie narzucenia Polsce sprzecznego z jej duchem ustroju komunistycznego, z drugiej strony radzi nie spać pod względem reform

Dr. Antoni Marczyński.

14

ROK 1947.

(Ciąg dalszy)

— Nie służę panu szampan. Teraz rozumie i rozgrzeszam pana, że musiałam tak długo czekać tutaj samotnie. Białozyński chciał się oburzyć, chciał kategorycznie zaznaczyć, że wcale nie jest pijany, gdyż ruch wielki zrobił się przy wejściu sali. Jedne saneczki za drugimi wpadały wioząc nowych gości. Znów zawracały i znowu przyjeżdżały napełnione parami uczestników zabawy. Mis Teacher rzekła:

— Opera się skończyła widocznie i tu przyszli. Teraz się rozpoczną produkcje kabaretowe...

— Aha — przytaknął sennie młodzieniec.

Po jakiejś chwili podniosła się w pobliżu orkiestry mała kurtyna. Oczom widzów ukazała się płaska, a szeroka, śnieżna kopuła, kręcąca się z przeraźliwym skrzypieniem, dokoła wystającej wysoko, pokrzywionej osi. Potem wystąpił aktor, który oznajmił, że to jest Biegun Północny i oś ziemską. Rozpoczął dowcipny monolog przeplatany satyrycznymi aluzjami do wszystkich wybitnych osobistości ery współczesnej. Od czasu do czasu oliwił oś winem, przez co skrzywienie na chwilę przyćmiewało. Potem wygrzebywał z pod śniegu kręcącego się odcinka kuli stare bilety,

które mieli tam pozostawić przeliczni odkrywcy Bieguna od Amundsena, Byrda i Pearego począwszy.

Dalej, jako drugi punkt programu, wystąpiła grupa baletnic w strojach fok. Dowcipna pantomina przedstawiała toaletę fok, zadziwiająco do damskiej podobną. Po zrzuceniu lśniących szat jedwabnych, ludzaco sealskim imitujących, ukazały się przeźroczyste trykoty, szczerlnie obciskające wiotkie kształty tancererek.

Kiedy opuścili estradę, przez tunel wjazdowy wpadła na środek sali para maleńkich reniferów, zaprzęgniętych do złoconych sanek. Wysiadła z nich bajecznie piękna kobieta. Przywitała ją burza oklasków.

Była to znana paryska diwa kabaretowa. Znakomita diwa jechała na szereg gościnnych występów do Nowego Świata. Zarządowi dancing-kabaretu „Braci Słowian”, udało się za honorarjum skłonić ją do odbycia podróży tym okrętem i do dania kilku występów.

Gdy uchyły oklaski, sławna śpiewaczka i świetna tancerka w jednej osobie wzniosła rękę w górę. W jej dłoni zabłysła jasno niebieskawa gwiazda.

Na ten znak zgasty reflektory słońca i wszystkie lampki wśród lodów. Natomiast na powale lazuruwej, która miała przedstawiać niebieską półkulę, zabłysły krocie maleńkich punkcików. Najsilniej z pomiędzy nich jaśniało kilka gwiazd w symetrycznych od siebie odstępach. To wielki Wóz Północny.

Lecz cała uwaga widzów skupiała się na smukłej sylwetce diwy, trzymającej

niebieskawa gwiazdę ponad głowę. I gdy zaczęła śpiewać swój pierwszy punkt programu, ułożony specjalnie dla tego kabaretu, cisza bezwzględna rozdzwoniła się w rozbawionej przed chwilą sali. Popłynęły słowa piosenki:

„Jam gwiazda polarna z nad śniegów bieguna”.

Artystka stała w pośrodku kolistej podłogi, na której przedtem tańczono. Ukryte pod szklaną taflą niebieskawe światła niepokoily czekające obok reny, do sanek wprzęgnięte.

Nagle cała kolistą platforma zaczęła się wolno kręcić dokoła swej osi. Robiło to wrażenie niezwykle. Nawet Miss Teacher podobał się bardzo ten pomysł i zwróciła się do towarzysza z jakimś pytaniem. Ale Władek Białozyński spał snem sprawiedliwego, głęboko wtulony w swój fotel. Więc kobieta obruszyła się trochę i podczas najbliższego antraktu przeniosła się do stolika swego przyjaciela, Japończyka Hakari Otusawa.

Władek znów został sam.

ROZDZIAŁ III.

Morderstwo na okręcie.

I.

Władek zbudził się późno, z wielkim bólem głowy. Z dużym trudem przypomniał sobie niezwykle dzieje wczorajszego wieczoru. Tylko jeden szczegół wymknął się bezpowrotnie z pod władzy jego pamięci. Tym szczegółem było pytanie, jak, kiedy i z czyją pomocą znalazł się prawie zupełnie rozebrany w swoim łóżku.

— No, tom się urządził wczoraj. Kocioł mam teraz — był pierwszy jego oficjalny komunikat.

Lecz drugi był już znacznie praktyczniejszy:

— „Ale kto płacił rachunek?” — ze strachem sięgnął po portfel.

Przejrzał zawartość. Nie brakowało ani dolara... ani złotego...

— Może ona to wyrównała — ucieszył się i zawstydził zarazem.

Zagadkę rozwiązał kelner, który przyniósł śniadanie. Z uprzejmym uśmiechem zapytał:

— Czy wczorajszy rachunek z dancingu ureguluje pan teraz, czy łącznie przy końcu podróży...

— Teraz — odparł a w myśli dodał. — Znam was ptaszki. Później zapomniałbym, com wypił i doliczylibyście mi drugie tyle. Ho ho. Władek nie głupi.

Po wyjściu kelnera wstał i zaczął się ubierać. Podszedł do walizki po bieliznę. Z wielkiem zdziwieniem zauważył, że wszystko jest nie na swoim miejscu. Miał doskonałą pamięć lokalną i wiedział, gdzie co położył. Tak. Nawet pudełko z papierosami było odwrócone inaczej. Chwilę zastanawiał się nad przyczynami tego trzęsienia ziemi w kuferku, wreszcie rzucił pod adresem służącego, który go w nocy do kabiny odprowadził:

— Bydle. Nie ukradł nic wprawdzie, ale pomieszał wszystko. Czego on tu szukał do licha! No. Teraz będę kluczyk nosił przy sobie.

(Ciąg dalszy nastąpi)

